

Рівнянин відзначив 105-річний ювілей

Днями рівнянині Мефодію Федорову виповнилося 105 років. Він і досі у формі, радує рідних та гостей чудовою виправкою і дотепними жартами.

Привітати поважного ювіляра приїхали його рідні, представники міської влади, управління соціального захисту, спілки ветеранів і пенсіонерів Рівного, а також поліцейські. Бо майже 30 найкращих років свого життя Мефодій Михайлович віддав службі в органах внутрішніх справ.

Хоча насправді важко сказати, які роки у житті ювіляра були кращими чи гіршими. Кожна мить – по-своєму цінна, та життя не було легким.

Народився Мефодій Федоров у бідній селянській родині в селі Глухоєдово Шарликського району, що на Оренбуржчині. У 1937 пішов до лав Радянської армії. Після повернення зі строкової служби працював дільничним у райвідділку

міліції, згодом – у райспоживспілці, а там – військруком у школі. Встиг навіть спробувати себе на посаді голови колгоспу.

Одружився, у сім'ї народилося двоє дітей. Та війна вщент усе зруйнувала. Раптово померли дружина і донька, а маленького сина довелося залишити у бабусі, бо Мефодій Михайлович, як майже всі чоловіки його віку, пішов на фронт.

Коли повернувся з війни, зустрів своє кохання – Клавдію Євдокимівну. Молода красуня-білявка привернула увагу чоловіка скромністю і щирістю. Він не зміг випустити цю жар-птицю зі своїх рук, тому після п'яти днів знайомства запропонував одружитися. З того часу вони разом. Виростили двох чудових доньок.

Мефодій Михайлович ні дня не сидів без діла: майже тридцять років прослужив у органах внутрішніх справ, пройшовши непростий шлях від молодшого лейтенанта до полковника, від дільничного інспектора до начальника загону ВТК 46 управління охорони громадського порядку УВС Рівненської області. Заслуги ювіляра відзначені орденами Червоної зірки, Богдана Хмельницького, Вітчизняної війни, медалями «За бойові заслуги», «За перемогу над Німеччиною» та багатьма іншими нагородами. На пенсії вийшов тільки у 80, до 90 років сам водив автомобіль, до 95 був незмінним «домкомом» будинку, у якому живе.

Молодша донька ветерана, Тетяна Стасюк, зізнається, що батько не раз запитує, коли вже він помре. Та вона відмовляє його: мовляв, ще до наступного ювілею треба дожити. Тож так від ювілею до ювілею й рухаються. При цьому всі рідні дбають про батька і допомагають йому берегти здоров'я.

– Він ніколи не пив і не куриє, завжди був помірним та врівноваженим, не тримав образ і не був озлобленим. Навпаки, він дуже доброзичливий до людей, – додає старша донька, Наталія Муравйова.

Мефодій Михайлович усвідомлює, що він не лише щасливий батько, а ще діждався трьох онуків та шістьох правнуків. Усі вони люблять і поважають свого батька, дідуся, прадіда за чесність, порядність, працьовитість та життєствердну енергію. Бажають міцного здоров'я і ще довгих років життя, бо не уявляють себе без нього.

Оксана ПИЦЬКА